

PARLAMENTUL EUROPEAN

2004

2009

Document de ședință

A6-0409/2007

24.10.2007

RAPORT

privind comerțul și schimbările climatice
(2007/2003(INI))

Comisia pentru comerț internațional

Raportor: Alain Lipietz

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN.....	3
EXPUNERE DE MOTIVE.....	12
AVIZ AL COMISIEI PENTRU MEDIU, SĂNĂTATE PUBLICĂ ȘI SIGURANȚĂ ALIMENTARĂ	15
AVIZ AL COMISIEI PENTRU INDUSTRIE, CERCETARE ȘI ENERGIE	19
REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE	23

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

privind comerțul și schimbările climatice (2007/2003(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere rapoartele celor trei grupuri de lucru ale Comisiei interguvernamentale pentru schimbările climatice (IPCC), „Atenuarea schimbărilor climatice”, „Impact, adaptare și vulnerabilitate” și „Bazele științelor fizice”, publicate în 2007,
- având în vedere rezoluția sa din 23 mai 2007 privind Ajutorul pentru comerț acordat de UE¹,
- având în vedere concluziile Consiliului European din 8-9 martie 2007¹,
- având în vedere comunicarea Comisiei către Consiliu, Parlamentul European, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, pe tema „Limitarea schimbărilor climatice globale la 2 grade Celsius - Calea de urmat pentru 2020 și după această dată” (COM(2007)0002),
- având în vedere propunerea Comisiei de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 2003/87/CE pentru a include activitățile de transport aerian în sistemul de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității (COM(2006)0818),
- având în vedere „Raportul privind aspectele economice ale schimbărilor climatice”, de Sir Nicholas Stern, prezentat la 30 octombrie 2006,
- având în vedere raportul OCDE din 11-12 septembrie 2007, intitulat „Biocombustibilii: este leacul mai rău decât boala?”(SG/SD/RT(2007)3),
- având în vedere prezentările lui Bert Metz, copreședinte al Grupului de lucru III al IPCC și ale experților desemnați de Parlament, realizate în cursul audierii din 27 iunie 2007,
- având în vedere rezoluția sa din 25 octombrie 2006 referitoare la raportul anual al Comisiei către Parlamentul European cu privire la măsurile antidumping, antisubvenții și de protecție adoptate de țări terțe împotriva Comunității (2004)²,
- având în vedere rezoluțiile sale pe tema schimburilor comerciale bilaterale și a relațiilor în materie de investiții, îndeosebi cea din 13 octombrie 2005 privind perspectivele relațiilor comerciale între UE și China³ și cea din 28 septembrie 2006 privind relațiile economice și comerciale între UE și India⁴,
- având în vedere rezoluția sa din 4 iulie 2006 privind reducerea impactului activităților aeriene asupra schimbărilor climatice⁵,
- având în vedere rezoluția sa din 16 noiembrie 2005 intitulată „Câștigarea luptei împotriva

---

¹ 7224/1/07 REV1.

² JO C 313E, 20.12.2006, p. 276.

³ JO C 233 E, 28.9.2006, p.103.

⁴ JO C 306 E, 15.12.2006, p. 400.

⁵ JO C 303 E, 13.12.2006, p. 119.

schimbărilor climatice planetare⁶,

- având în vedere articolul 45 din Regulamentul său de procedură,
- având în vedere raportul Comisiei pentru comerț internațional și avizul Comisiei pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară și al Comisiei pentru industrie, cercetare și energie (A6-0409/2007),
- A. întrucât impactul economic și ecologic al schimbărilor climatice ia proporții îngrijorătoare iar UE, care și-a asumat deja rolul de lider politic în acest domeniu, ar trebui să-și intensifice eforturile;
- B. întrucât se estimează că o reducere a emisiilor mondiale, până cel mai curând în 2015, cu o cotă estimată între 25% și 40% până în 2020 în țările industrializate, nu ar garanta atingerea obiectivului de limitare a creșterilor de temperatură la 2°C în raport cu nivelul perioadei pre-industriale;
- C. întrucât limitarea încălzirii globale la 2°C s-ar solda cu reducerea, dar nu și cu eliminarea, consecințelor dramatice pentru agricultură, a riscurilor climatice, migrației și biodiversității;
- D. întrucât, în ultimele decenii, comerțul mondial a crescut într-un ritm de două ori mai mare decât cel al producției economice mondiale;
- E. întrucât, chiar dacă volumul transporturilor maritime este de patruzeci de ori mai mare decât cel al transporturilor aeriene (în tone/km), acesta nu produce decât o cantitate dublă de emisii de gaze cu efect de seră (GES) în raport cu cel din urmă, în condițiile în care camioanele produc o cantitate de patru ori mai mare de emisii de GES în raport cu trenurile pe tonă/km;
- F. întrucât libertatea de a alege în ceea ce privește mijloacele de transport utilizate este esențială pentru comerțul mondial;
- G. întrucât trebuie elaborate de urgență cadre comerciale, de producție și de consum, care să ducă la o atenuare a schimbărilor climatice și a impactului economic al acestora și la o creștere la maxim a bunăstării totale;
- H. întrucât eficiența energetică, gestionarea durabilă a traficului și reducerea distanțelor între producători și de la producători la consumatori trebuie să fie incluse în orice politică comercială a UE cu incidență asupra chestiunii schimbărilor climatice;
- I. întrucât promovarea dezvoltării durabile ar trebui să constituie, în continuare, principalul obiectiv al politicii comerciale a UE, inclusiv prin efortul de a se garanta că se accelerează astfel trecerea la o economie cu emisii scăzute de carbon;
- J. întrucât consumatorii ar trebui să fie informați în mod optim în legătură cu efectele achizițiilor lor din punctul de vedere al emisiilor de GES;
- K. întrucât prețurile trebuie să internalizeze costul bunurilor mondiale, cum ar fi un climat stabil;
- L. întrucât Conferința ONU pe tema schimbărilor climatice (COP 13) care va avea loc în Bali în decembrie 2007 ar trebui să deschidă negocierile în vederea unui acord mondial și general post-Kyoto (care să cuprindă perioada ce începe la 1 ianuarie 2013), care să includă o serie de obiective obligatorii în materie de emisii de GES;

---

⁶ JO C 280 E, 18.11.2006, p. 120.

- M. întrucât obiectivul pe termen lung ar trebui să constea în garantarea, până în 2050, a convergenței internaționale a nivelurilor emisiilor de GES pe cap de locuitor;
- N. întrucât țările care au ratificat Protocolul de la Kyoto nu au adus prejudicii competitivității lor (cu excepția notabilă a sectorului cimentului), asumându-și poziția de lider într-o lume în care emisiile de gaze cu efect de seră ar putea fi reglementate;
- O. întrucât această situație nu poate continua în perioada post-Kyoto în cazul în care o serie de țări, în special SUA, Australia, China și India, printre altele, nu vor adera la obiectivul „+2° C”, denaturând astfel concurența în favoarea societăților care își vor delocaliza activitatea în locuri nesupuse reglementărilor, emisiile de gaze cu efect de seră aferente producției și transportului crescând;
- P. întrucât acțiunea împotriva schimbării climatice trebuie concepută pe un spectru larg și necesită, pentru a putea fi eficace, convergența tuturor actorilor mondiali importanți, în funcție de gradul lor de dezvoltare, în direcția unor orientări de politică comercială compatibile cu acest obiectiv;

De la consens la acțiune

1. salută largul consens al comunității științifice și al celei politice asupra gravității schimbărilor climatice; solicită încheierea unui ambițios acord mondial post-Kyoto, în conformitate cu scenariul pus la punct de Grupul de lucru III al CISC, cu privire la necesitatea limitării creșterilor de temperatură la 2°C și realizarea ajustărilor corespunzătoare în cazul altor acorduri internaționale privind comerțul, aviația civilă și proprietatea intelectuală; consideră că un cadru post-2012 ar trebui să permită diferitelor state să participe conform situației lor naționale, pe baza unei abordări pe termen scurt, în mai multe etape și că, pe termen mediu, emisiile ar trebui alocate pe cap de locuitor, mai întâi în țările dezvoltate, dar, în final, în toate țările; solicită Consiliului și Comisiei să acționeze în vederea ajungerii la un consens asupra unui cadru post-2012, prin extinderea angajamentelor, în așa fel încât să includă și principalii actori rămași în prezent în afara Protocolului de la Kyoto, în special SUA și Australia, și să colaboreze cu diferite state și firme la nivel individual, acolo unde nu există angajamente la nivel de guvern;
2. consideră că UE și statele sale membre trebuie să caute să pună riguros în practică procedura mecanismului de aplicare a Protocolului de la Kyoto odată cu intrarea ei în vigoare, astfel încât țările care nu au acceptat obiectivele sau nu le îndeplinesc să nu beneficieze de un avantaj inechitabil; consideră că unei țări care își depășește emisiile permise în prima perioadă de angajament ar trebui să i se ceară să acopere diferența în cea de a doua perioadă și să i se aplice o reducere de 30% ca penalizare;
3. salută Mecanismul de dezvoltare curată din cadrul Protocolului de la Kyoto, ca stimulent al investițiilor în țările în curs de dezvoltare care reduc emisiile de carbon, dar observă că acesta nu este suficient pentru a modifica semnificativ structura investițiilor în sectoarele cu impact maxim asupra schimbărilor climatice, cum ar fi producția de energie, transporturile și utilizarea energiei în industrie; consideră că, pentru a corecta această situație, UE ar trebui să se plaseze în fruntea țărilor dezvoltate în ceea ce privește sporirea resurselor furnizate prin intermediul Fondului Global de Mediu;
4. consideră că modelul economic actual, bazat pe o constantă maximizare a consumului, producției și comerțului, nu este durabil, întrucât acesta are ca rezultat o cerere tot mai mare de resurse și transporturi, precum și o creștere continuă a cantității de deșeuri și de emisii de gaze, ceea ce subminează posibilitățile de stopare a schimbărilor climatice care au loc în prezent;
5. consideră că dezvoltarea schimburilor comerciale ar trebui apreciată ca un factor pozitiv pentru

creșterea economică și bunăstarea cetățenilor, odată ce problematica schimbărilor climatice a fost luată în calcul; este preocupat de faptul că sporirea volumului schimburilor comerciale contribuie în mod semnificativ la schimbările climatice și consideră că politica comercială trebuie, prin urmare, să contribuie la soluționarea acestei probleme; subliniază că, dat fiind consensul tot mai larg asupra urgenței cu care trebuie abordate schimbările climatice, UE trebuie să pună tot mai mult în aplicare politici comerciale și de investiții care să creeze stimulente economice pentru atingerea obiectivelor politicii privind schimbările climatice; subliniază că UE ar putea fi pusă în situația de a utiliza aceste reguli pentru a introduce pârghii economice menite să descurajeze activitățile cu impact negativ asupra climei; totuși acest fapt nu trebuie să constituie un pretext pentru introducerea unor politici protecționiste împotriva țărilor în curs de dezvoltare;

6. regretă faptul că actualul sistem comercial generează o diviziune globală a forței de muncă, care se bazează pe folosirea intensivă a transportului - care nu suportă propriile costuri de mediu - de produse similare, care ar putea fi produse la fel de ușor pe plan local;
7. subliniază că schimburile comerciale pot avea o contribuție semnificativă la dezvoltarea economică și prosperitatea populației, dar, în același timp, sectorul transporturilor (în principal transportul rutier), care permite realizarea schimburilor comerciale de mărfuri și materii prime, este responsabil pentru o treime din emisiile globale de gaze cu efect de seră; consideră absolut necesară instituirea de măsuri pentru încurajarea unui transfer modal spre mijloace de transport mai ecologice (precum transportul feroviar și cel maritim) și pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cauzate de transportul de mărfuri;
8. consideră că UE, ca partener comercial mondial, este bine plasată pentru a contribui la o schimbare mondială a cadrelor de producție și de transport; consideră că o Europă lider s-ar afla într-o situație competitivă mai favorabilă din clipa în care se vor adopta dispoziții mai stricte la nivel mondial;
9. reamintește faptul că îndepărtarea obstacolelor administrative din calea comerțului, precum și măsurile de combatere a schimbărilor climatice pot fi realizate doar printr-o colaborare internațională de cea mai mare anvergură, ceea ce ar servi, de asemenea, intereselor fundamentale ale UE, care joacă un rol primordial în aceste două domenii, în vederea menținerii competitivității europene;

Către multilateralism pentru combaterea schimbărilor climatice

10. subliniază necesitatea unei cooperări consolidate între programul ONU pentru mediu, Convenția privind schimbările climatice și OMC, și invită Comisia să ia o inițiativă în sprijinul acestui obiectiv; solicită realizarea unor progrese rapide în direcția actualizării definiției date de OMC bunurilor și serviciilor de mediu, în special în contextul actualelor negocieri din cadrul Rundei Doha pentru realizarea unui acord privind eliminarea barierei tarifare și netarifare pentru „bunurile și serviciile verzi”; invită Comisia să creeze un consens pentru ca secretariatele acordurilor multilaterale de mediu (MEA) să primească statutul de observator la toate reuniunile OMC care au relevanță pentru problemele MEA; subliniază că o soluție durabilă trebuie să transmită un puternic mesaj politic privind o diviziune adecvată a muncii, pe baza competențelor fundamentale, între regimurile OMC și MEA; se declară convins de necesitatea redefinirii responsabilităților Comitetului pentru comerț și mediu din cadrul OMC; recomandă lansarea unui studiu privind o posibilă modificare a Acordului OMC referitor la aspectele comerciale ale drepturilor de proprietate intelectuală (TRIPs), pentru a face posibilă o autorizare obligatorie a tehnologiilor necesare din punctul de vedere al mediului, în cadrul unor reglementări stricte și clare pentru protecția proprietății intelectuale și al monitorizării riguroase a aplicării globale a acestora;

11. insistă asupra faptului că trebuie respectate obligațiile prevăzute de acordurile multilaterale de mediu, precum Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice sau Protocolul de la Kyoto, și că nu trebuie să se permită ca interpretarea strictă a normelor comerciale să împiedice sau să obstrucționeze atingerea obiectivelor stabilite în cadrul acestora;
12. consideră că normele OMC nu ar trebui să împiedice statele membre să încurajeze continuarea eforturilor de dezvoltare a unor tehnologii cu consum redus de energie insistând asupra neutralității tehnologice, care ar putea submina măsurile de stimulare a dezvoltării tehnologiilor de utilizare a energiilor regenerabile.
13. solicită Comisiei să ia inițiative la nivel internațional și, în special, în cadrul OMC, pentru ca politica comercială în ansamblul ei și în evoluția ei din punctul de vedere al volumului de schimburi să țină seama de potențialul ei impact asupra schimbărilor climatice;
14. invită Consiliul și Comisia să se asigure că acordurile comerciale bilaterale ale UE și acordurile comerciale multilaterale din cadrul OMC sunt încheiate în conformitate cu dispozițiile Acordului de instituire a OMC, conform cărora comerțul internațional ar trebui să se desfășoare astfel încât să permită utilizarea optimă a resurselor mondiale, în conformitate cu obiectivul dezvoltării durabile, în vederea atât a protejării, cât și a conservării mediului;
15. invită, de asemenea, Consiliul și Comisia să se asigure că Organul de soluționare a litigiilor (OSL) al OMC acționează în conformitate cu articolul XX din Acordul General pentru Tarife și Comerț GATT, care permite statelor sale membre să adopte măsuri, inclusiv măsuri protecționiste, necesare pentru protejarea sănătății și vieții oamenilor, animalelor și plantelor sau care privesc conservarea resurselor naturale epuizabile;
16. constată că UE se numără deja printre liderii mondiali în ceea ce privește tehnologiile energetice alternative, ca de exemplu panourile solare și turbinele eoliene și că, grație întreprinderilor europene eficiente și inovatoare din punct de vedere tehnologic, UE ar trebui să fie un lider de piață în exportul mondial de bunuri și servicii de mediu (EGS), iar Galileo și Sistemul global de monitorizare a mediului înconjurător și a securității (GMES) ar putea fi utilizate pentru controlarea emisiilor de CO₂;
17. îndeamnă UE, având în vedere atingerea obiectivelor de la Lisabona, să dezvolte și să promoveze „industria favorabilă mediului” în special la nivel global, deoarece comerțul este un instrument important pentru transferul de tehnologie către țările în curs de dezvoltare; subliniază necesitatea reducerii obstacolelor din calea „comerțului ecologic”, înlăturând, spre exemplu, taxele pentru „produsele ecologice” la nivelul OMC, reformulând normele privind drepturile de proprietate intelectuală (DPI), facilitând intrarea pe piață a tehnologiei ecologice, ținând cont de aspectele climatice la acordarea garanțiilor pentru creditele la export și eliminând măsurile de stimulare și distorsionările pieței cu efecte perverse, precum subvenționarea combustibililor fosili;
18. solicită înființarea unei Organizații internaționale a mediului care să răspundă de respectarea tratatelor și acordurilor internaționale privind protecția mediului și combaterea schimbărilor climatice și care, printre altele, să acționeze și să colaboreze cu OMC în problemele legate de impactul comerțului asupra mediului;
19. recunoaște faptul că UE are o responsabilitate istorică în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect de seră și conștientizează necesitatea unor schimbări considerabile în cadrul politicii sale comerciale, prin care să se încurajeze producția locală, ca mijloc de reducere a nevoii de transport; subliniază necesitatea unei cooperări tehnologice mai intense cu țările în curs de dezvoltare și emergente, în special China, Brazilia și India, pentru a le permite acestora să integreze protecția mediului în politicile lor; cu toate acestea, regretă faptul că mecanismele existente de transfer de

tehnologie, cum ar fi mecanismul de dezvoltare curată (MDC), sunt insuficiente și, prin urmare, solicită intensificarea măsurilor de co-finanțare și de consolidare a capacităților;

20. constată că transferul de tehnologii de eficiență energetică și de alte tehnologii nepoluante dinspre Uniunea Europeană spre țările în curs de dezvoltare joacă un rol esențial în disocierea dezvoltării economice de emisiile de gaze cu efect de seră și că, pentru favorizarea unei asemenea reduceri, sunt necesare investiții adecvate;
21. solicită Comisiei să includă sistematic, în acordurile sale comerciale cu țările terțe, clauze de protecția mediului, cu referire expresă la reducerea emisiilor de dioxid de carbon; solicită transferul tehnologiilor și al regimurilor comerciale cu emisii scăzute de carbon către țările în curs de dezvoltare; solicită serviciilor competente ale Comisiei să adauge rapid dimensiunea privind schimbările climatice în studiile de impact asupra durabilității, să le examineze împreună cu Parlamentul și să le aplice în mod sistematic înaintea încheierii acestor acorduri;
22. invită Consiliul și Comisia să se asigure că negocierile privind noua serie de acorduri de liber schimb (ALS) cu parteneri din Asia și America Latină vor cuprinde angajamente de respectare a aspectelor sociale și de mediu ale comerțului și dezvoltării durabile și de aplicare efectivă a MEA; estimează că liberalizarea comerțului cu bunuri și tehnologii regenerabile și lărgirea accesului la serviciile ecologice ar trebui să constituie obiective-cheie ale Comisiei în viitoarele negocieri pentru ALS; subliniază necesitatea de a introduce sistematic, în acordurile bilaterale, politici privind achizițiile publice verzi, compatibile cu normele OMC,
23. solicită analize de impact aprofundate, realizate dintr-o perspectivă a mediului, a egalității între sexe și a dezvoltării durabile, ale consecințelor care decurg din acordurile comerciale multilaterale și bilaterale negociate între UE și țări terțe și îndeamnă Comisia să autorizeze acordarea unui sprijin clar pentru gestionarea schimbărilor climatice în cadrul tuturor ajutoarelor pentru comerț acordate, precum și în cadrul altor ajutoare de dezvoltare relevante;
24. sprijină propunerea Comisiei de crearea unui Forum al dezvoltării durabile, în toate acordurile comerciale, cu includerea unei componente importante dedicate aspectelor climatice, la care să poată participa reprezentanți aleși și ai societății civile (în special ONG-uri din sectorul mediului), și solicită asigurarea acestei măsuri pentru negocierile în curs;
25. subliniază necesitatea de a introduce problemele legate de schimbările climatice în dialogurile privind politica de mediu, precum și în dialogul privind politica energetică, din cadrul acordurilor UE cu regiunile sau țările terțe și solicită Comisiei să facă propuneri concrete de indicatori pentru evaluarea progresului în funcție de tipul de țară;
26. consideră că conservarea ecosistemelor care joacă un rol important de puțuri de carbon și de rezerve de biodiversitate reprezintă bunuri publice ale întregii lumi și necesită o protecție specială și un sprijin financiar internațional; propune ca Acordurile de parteneriat din cadrul planului de acțiune al UE cu privire la aplicarea legislației în domeniul forestier, la guvernanță și la schimburile comerciale (FLEGT) să fie incluse în toate acordurile prezente și viitoare cu țările terțe;
27. recunoaște faptul că, în țările în curs de dezvoltare, comerțul conduce de prea multe ori la exploatarea excesivă a ecosistemelor, în special a pădurilor; îndeamnă țările industrializate să își asume responsabilitatea pentru despădurirea la scară largă cauzată de comerțul internațional; subliniază impactul semnificativ al despăduririi asupra climei și, prin urmare, avantajele economice pe termen lung și importanța de a păstra pădurile intacte; solicită eforturi serioase la nivel comunitar în vederea stabilirii unor mecanisme de compensare pentru „prevenirea despăduririi” în cadrul negocierilor internaționale privind clima, alături de alte măsuri politice

stricte de promovare a comerțului responsabil cu resurse naturale;

28. sprijină propunerea Comisiei de a extinde cooperarea cu țările în curs de dezvoltare în domeniul adaptării la schimbările climatice și atenuării acestora, prin crearea unei Alianțe mondiale pentru politica climatică; subliniază faptul că un obiectiv prioritar pentru UE și statele membre trebuie să-l constituie intensificarea dialogului cu importante economii emergente cum ar fi China, India, Brazilia, Ucraina și Africa de Sud, și progresul pe calea elaborării și aplicării, împreună cu acestea, a unor programe în domenii precum schimbările climatice, gestionarea deșeurilor și defrișările ilegale, care fac obiectul unor preocupări ecologice comune;
29. solicită întreruperea sprijinului public acordat, prin intermediul agențiilor de credit pentru export și al băncilor publice de investiții, unor proiecte axate pe combustibili fosili, precum și depunerea de eforturi sporite în vederea intensificării transferului de tehnologii pentru utilizarea energiei regenerabile și utilizarea eficientă a energiei;
30. Solicită Comisiei și statelor membre să propună instrumente legislative astfel încât agențiile de credit pentru export din statele membre și Banca Europeană pentru Investiții să țină seama, atunci când acordă împrumuturi, de consecințele proiectelor finanțate asupra schimbărilor climatice și să impună un moratoriu privind finanțarea până la obținerea de informații suficiente, în conformitate cu recomandările OCDE, G8 și Extractive Industries Review;
31. recomandă modificarea Acordului OMC privind subvențiile pentru a reintroduce o clauză care recunoaște anumite subvenții ecologice ca neacionabile;

UE poate depune eforturi sporite pentru a preveni emisiile de CO2

32. reiterează necesitatea unei reduceri cu 30% a emisiilor de gaze cu efect de seră în UE până în 2020, indiferent de angajamentele țărilor terțe;
33. subliniază necesitatea sensibilizării opiniei publice cu privire la costurile totale de mediu ale produselor de consum; invită Comisia și Consiliul să propună măsuri pentru furnizarea de informații privind consumul de energie și gazele cu efect de seră emise în timpul fabricării și transportării produselor puse în vânzare în UE, cum ar fi propunerea guvernului britanic de a introduce un sistem de etichetare a produselor cuprinzând informații despre amprenta de carbon, care să indice nivelul emisiilor de CO2 rezultate din producție, transport și eventuala eliminare a unui produs;
34. solicită cu fermitate introducerea unor standarde comune și a unor regimuri de etichetare comune, compatibile cu normele OMC, în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect de seră ale diferitelor produse, inclusiv în faza de producție și de transport, în contextul politicii de informare a consumatorilor în sens larg, pentru a le permite acestora să contribuie la reducerea emisiilor de CO2;
35. îndeamnă Comisia să elaboreze de urgență o procedură care să facă posibilă stabilirea și etichetarea amprentei biologice și să elaboreze o serie de programe informatice care să permită întreprinderilor să calculeze emisiile de GHG aferente tuturor proceselor de producție;
36. subliniază necesitatea eforturilor în vederea internalizării influențelor externe legate de comerț (cum ar fi consecințele dăunătoare pentru mediu), cu alte cuvinte transformarea acestora într-un indice de preț pe care piața să îl poată înțelege, precum și a promovării concurenței loiale prin aplicarea principiului „poluatorul plătește” (în special în domeniile traficului rutier și aerian), de preferință prin extinderea la nivel global a Sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră;

37. observă că sectorul comerțului și cel al transportului sunt indisociabile; solicită să se ia în considerare toate mijloacele de transport, în special cele ale căror emisii au crescut semnificativ în ultimii ani, anume transportul maritim (ale cărui emisii de dioxid de carbon sunt considerate a fi de două ori mai mari decât cele ale transportului aerian și ar putea crește cu până la 75% în următorii 15-20 de ani);
38. salută, în contextul abordării „amprentă”, o eventuală integrare a aeronavelor care aterizează în Europa în Sistemul european de comercializare a cotelor de emisii; solicită examinarea propunerii de includere a sectorului de transport maritim în acest sistem;
39. recunoaște promovarea soluțiilor bazate pe TIC, includerea costurilor de mediu legate de transport în prețul combustibililor, precum și promovarea transportului feroviar, a navigației de coastă și a biocombustibililor durabili și integrarea rapidă a transportului aerian într-un sistem comunitar de comercializare a emisiilor riguros elaborat, ca măsuri esențiale pentru reducerea impactului pe care comerțul și transportul îl au asupra climei; invită Comisia și Consiliul să propună măsuri în vederea promovării și selectării celor mai puțin poluante moduri de transport, în special prin elaborarea de dispoziții privind diversele instrumente de piață;
40. solicită ca ajutoarele acordate sectorului transporturilor să fie calculate ținând seama de impactul pe care îl au diferitele modalități de transport asupra mediului și să se ia în considerare utilizarea de instrumente comerciale compatibile cu piața (precum etichetarea și standardele), care promovează protejarea climei;
41. consideră că, nefiind cunoscut costul real al transportului rutier în ceea ce privește emisiile de dioxid de carbon, în special în cazul alimentelor și al altor produse de consum zilnic, programele de sprijin pentru promovarea producției durabile la nivel local ar trebui acceptate și promovate pentru a descuraja transportul excesiv de alimente pe căile rutiere; recomandă, de asemenea, introducerea unor standarde de etichetare privind clima, cu scopul de a informa consumatorii referitor la amprenta ecologică a produselor;
42. își exprimă îngrijorarea, în special, în ceea ce privește potențialul efect ecologic și social negativ al politicilor care încurajează utilizarea biocombustibililor și a biomasei în Europa; reiterează solicitarea sa anterioară privind obligativitatea certificării sociale și ecologice a biocombustibililor (sau a materiilor prime din care sunt obținuți aceștia), ca o condiție pentru utilizarea și conformitatea acestora cu obiectivele UE;
43. solicită ca orice acord privind achiziția de biocombustibili să fie supus unor clauze urmărind protecția zonelor rezervate biodiversității și producției de hrană pentru populație;
44. invită Comisia să evalueze impactul climatic al importurilor comunitare de soia și ulei de palmier, luând în considerare efectele acestora asupra despăduririi zonelor tropicale, și să adopte măsuri pentru a include în prețuri costul schimbărilor climatice;
45. invită Comisia să promoveze mișcarea europeană pentru cele mai bune practici și standarde de referință în ceea ce privește aspectele referitoare la schimbările climatice ale producției la fața locului, cu un accent deosebit pe un lanț de producție din ce în ce mai fragmentat din punct de vedere geografic și producția la momentul oportun și să prezinte propuneri în acest sens;
46. invită Comisia să examineze politici comerciale ecologice și mecanisme compatibile cu normele OMC, pentru a soluționa problema țărilor terțe nerestricționate de Protocolul de la Kyoto, și să acționeze în vederea introducerii unor prevederi mai explicite pentru astfel de cazuri în următoarele versiuni ale Protocolului; consideră că măsurile comerciale ar trebui luate doar atunci când măsurile alternative nu pot asigura atingerea unui anumit obiectiv de mediu; consideră că

măsurile comerciale utilizate nu trebuie să restricționeze comerțul decât atât cât este necesar pentru atingerea acestui obiectiv și nu trebuie să constituie discriminări arbitrare sau nejustificabile; consideră că adaptarea taxelor frontaliere constituie o modalitate legitimă de trecere la o economie cu emisii scăzute de carbon, pentru a restabili egalitatea între semnatarii post-Kyoto și celelalte țări și pentru a descuraja delocalizările și că debutul perioadei post-Kyoto ar trebui să marcheze punctul de plecare al acestor măsuri;

47. recomandă dezvoltarea, pe termen lung, a unui sistem bazat pe date fiabile referitoare la ciclul de viață, care să includă produsele finite, cum ar fi autovehiculele și echipamentul electronic, în acest proces, dacă este cazul;
48. solicită cu fermitate ca viitoarele propuneri să concorde pe deplin cu obligațiile internaționale ale UE, în special cu cele impuse de OMC, inclusiv articolul XX al GATT;
49. subliniază totodată că instrumentele de protecție comercială, atunci când vor fi revizuite, ar trebui să țină seama de fezabilitatea introducerii factorilor de mediu, pentru a evita dumpingul ecologic cu produse provenind din țări care nu ratifică protocolul post-Kyoto;
50. solicită să se stimuleze fabricarea, prin acordarea de ajutoare de stat sau comunitare, și utilizarea, prin reducerea taxei pe valoarea adăugată, de produse care contribuie la reducerea emisiilor de CO₂;

o

o o

51. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, precum și guvernelor și parlamentelor statelor membre.

EXPUNERE DE MOTIVE

The fourth IPCC Working Group III report (2007), confronted the international community with its responsibilities. The scenarios limiting global warming to between +2 and +2.4°C rely on the planet's greenhouse gas (GHG) emissions starting to decrease from 2015, dropping by around 25% to 40% by 2020 in all developed countries (Annex B of the Kyoto Protocol) and by 80% by 2050. If these first deadlines are not met, global warming will inevitably rise above 3°C, costing five thousand billion euros according to the Stern review. These costs are in the same league as those of a world war.

By comparison, the cost of taking action is negligible. Again according to the Stern report, the cost of a strategy to limit climate change to +2°C would represent a total reduction of 1% of global product, which is set to increase by 2.5% per annum from now until 2050, or a delay of less than one half-year in global consumption level. The majority of measures to be taken consist in investments and services which will increase employment and have other positive effects (decreasing noise levels, drop in road accidents etc.), in reducing waste, thus increasing households' purchasing power, on Pigovian ecotaxes to replace other taxes or facilitate other public policies, such as the fight against AIDS.

All the policies of the European Union, which is providing global leadership in the fight against climate change, should therefore be geared to this objective which is very close in time. This is particularly true of its commercial policy, which depends on considerable diplomatic efforts to encourage all the Annex B countries to ratify the Kyoto Protocol and all the countries in the world to ratify a post-Kyoto Protocol (2012-2020) in line with these objectives, and then to amend and standardise the international agreements.

In the absence of consensus, Europe is determined to lead the way with the more modest proposals made by the Commission (20% reduction by 2020). But in this case it could use the bilateral agreements which it is currently negotiating to involve as much of the world as possible in this joint fight.

If every country agrees to cooperate, the technological advances that Europe will have made will certainly be a competitive advantage. Still, it cannot be discounted that after 2012 some high-emitting countries may continue to avoid committing themselves to our joint efforts. Europe will then have to take specific measures to avoid a situation where businesses give in to the temptation to relocate their production centres to such countries and to protect itself from those countries that create unfair competition by granting an implicit subsidy to their own industries in this way.

I. International trade and the greenhouse effect

For two decades, international trade has been growing at a rate of two to two and a half times the rate of global production. This imbalance is a result of the search for an international division of labour that optimises salary and tax costs in a context where GHG emissions are not properly internalised into transport costs. In addition, in the future - and

already in the case of industries that emit large amounts of GHG per tonne of product (such as the cement industry) - relocation will sometimes allow national regulations against the greenhouse effect to be evaded.

A certain degree of international division of labour has always had positive effects and is sometimes essential in the case of primary products, for which geography determines location. These positive effects can be combined with the fight against the greenhouse effect provided that appropriate measures are taken to internalise the cost of GHG emitted throughout the chain, from sub-contractor to the final producer and from final producer to consumer.

In the interests of educating the public, it would be desirable to make consumers aware of cost from now on. Hence the many suggestions, such as 'food miles', to encourage consumers to 'buy local'. In reality, the means of transport is just as important: for a British consumer, a New Zealand lamb chop has a higher GHG cost than an English chop if it arrives by plane, but not if it arrives by boat. Therefore it is the GHG content that must be assessed.

The negative side-effects of international division of labour are aggravated when companies seek at the same time to remove delays by using 'just-in-time' production and the fastest means of transport (aeroplanes instead of boats, lorries instead of trains) in order to reduce dead stock. Such management methods can have catastrophic consequences if the intermediate units are far away from each other and the consumer. At the moment, even though air freight is used 40 times less than maritime freight, it already produces half as many GHGs. Each kilometre-tonne transported by lorry produces four times as much greenhouse gas as when transported by train.

Although this distortion could also be controlled by integrating the cost to the climate into the cost of transport, socially, it would be more socially efficient to research best practices for the division of labour and location of production centres, such as regrouping sub-contractors around parent factories and locating these close to main consumer centres (or close to intermodal platforms which group together modes of transport with low greenhouse-effect costs: sea, river and rail).

II. Seeking a global agreement

The ideal solution would be to obtain, at the Bali conference, a post-Kyoto agreement that includes every single country in the world. Such a consensus will only be obtained if all countries follow restrictive regulations once they pass a sustainable limit, i.e. when their GHG production per inhabitant per year exceeds that which would result, if respected by everybody, in zero climate change. (This quantity is in the region of 500 to 600 kg of carbon in CO₂ per inhabitant per year for a predicted population of 9 billion human beings.) In any event, the Conference of the Parties (COP 6) in The Hague envisaged that the allocations per person authorised in each country would converge by around 2050.

We can reasonably count on the increase in dramatic weather phenomena in the US and on the threat of rising waters in the Asian deltas to persuade even our most sceptic partners to accept the post-Kyoto Protocol.

Other multilateral agreements (WTO, International Civil Aviation Organisation, World Intellectual Property Organisation) must be made consistent with the post-Kyoto agreement; this will require only minor editorial changes.

III. Acting bilaterally and bi-regionally

Even if international negotiations should fail to unite all countries and make the WTO and ICAO rules subordinate to the Convention on Climate Change, it is vital that the European Union, which is currently developing a policy of bi-regional and bilateral agreements, include the climate aspect in its agreements. The same applies to the loans policy of its financial branch, the European Investment Bank, which should no longer grant loans without taking into account the objectives of the fight against climate change as defined by the IPCC '+2°C' scenario. The same guidelines should be applied by national export credit and direct investment agencies.

IV. Promoting an autonomous policy against climate change

The benefits of international division of labour, even to the fight against climate change, must not be overlooked. The European Union should grant a zero customs rate to products with low GHG production/consumption values (energy-efficient light bulbs etc.). In parallel, and in line with the Convention on Climate Change, the Union must make GHG-clean technologies available at 'concessionary prices'. In addition, it must prohibit imports of exotic woods if, the consequent reduction in GHG-absorbing ecosystems and their transportation contributes to climate change. The FLEGT agreement, which regulates this matter, must be made binding.

Ideally, the objectives that the European Union sets itself should be calculated not on the emissions caused by production in Europe, but on all products consumed in Europe (known as the 'ecological footprint'). Such calculations would be extremely difficult, not to mention superfluous if every country on the planet committed itself to a post-Kyoto agreement. In the unfortunate event that this is does not happen the European Union must prepare itself to integrate the greenhouse effect cost of its trade with the rest of the world into a 'price signal'. A policy of labelling indicating the GHG content of products on the market would encourage not only public and producer awareness, but also a 'least polluting' rule in public tendering would be able to be introduced. The restrictive unilateral measures would take effect in the post-Kyoto period (in 2013), a period in which the Union has already decided

it will lead the way, whatever happens.

The Commission's proposal to integrate aviation into the European quota system, including aeroplanes from third countries, is a first step towards integrating the total GHG cost into the price of goods and services in Europe. However, it does not solve the problems of distorted competition which could arise if businesses export to Europe from countries which have not ratified the post-Kyoto agreement. In this case, compensatory taxes at borders ('border tax adjustments') should be established, beginning with sectors (such as cement and aluminium) where it seems that competition is already distorted (to the point, shockingly, of encouraging unnecessary transportation to avoid paying quotas or ecotaxes). And it is important that businesses are given enough notice of this, i.e. from now on, so they can properly plan their investments.

These industrial investments should, moreover, be carefully optimised to avoid as much unnecessary transport as possible. The European Union should initiate research this year into division of labour best practices for supplier location in relation to final assembly factories and for the location of these in relation to the main markets.

Similarly, the European Union must provide itself with multimodal centres linking railways directly to ports in order to encourage modes of transport that produce the least amount of greenhouse gas.

Where consumer goods' (vehicles, domestic appliances) operational standards are concerned, the European Union is free to impose the strictest standards on its own market in terms of energy efficiency while complying with the WTO rules on 'domestic product', and must be a leader in defining these standards at an international level.

18.7.2007

AVIZ AL COMISIEI PENTRU MEDIU, SĂNĂTATE PUBLICĂ ȘI SIGURANȚĂ ALIMENTARĂ

destinat Comisiei pentru comerț internațional

privind comerțul și schimbările climatice
(2007/2003(INI))

Raportor pentru aviz: Jens Holm

SUGESTII

Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară recomandă Comisiei pentru comerț internațional, competentă în fond, includerea următoarelor sugestii în propunerea sa de rezoluție:

1. consideră că modelul economic actual, bazat pe o constantă maximizare a consumului, producției și comerțului, nu este durabil, întrucât acest sistem are ca rezultat o cerere tot mai mare de utilizare a resurselor și a transportului, precum și o creștere continuă a cantității de deșeuri și de emisii de gaze, ceea ce subminează posibilitățile de stopare a schimbărilor climatice care au loc în prezent;
2. regretă faptul că actualul sistem comercial generează o diviziune globală a forței de muncă, care se bazează pe folosirea intensivă a transportului - care nu suportă propriile costuri de mediu - de produse similare, care ar putea fi produse la fel de ușor pe plan local;
3. recunoaște promovarea soluțiilor bazate pe TIC, includerea costurilor de mediu legate de transport în prețul combustibililor, precum și promovarea transportului feroviar, a navigației de coastă și a biocombustibililor durabili și integrarea rapidă a transportului aerian într-un sistem comunitar de comercializare a emisiilor (SCCE) riguros elaborat, ca măsuri esențiale pentru reducerea impactului pe care comerțul și transportul îl au asupra climei; invită Comisia și Consiliul să propună măsuri în vederea promovării și selectării celor mai puțin poluante moduri de transport, în special prin dispoziții privind diversele instrumente de piață;
4. subliniază necesitatea sensibilizării opiniei publice cu privire la costurile totale de mediu ale produselor de consum; invită Comisia și Consiliul să propună măsuri pentru furnizarea de informații privind consumul de energie și gazele cu efect de seră emise în timpul fabricării și transportării produselor puse în vânzare în Uniunea Europeană, cum ar fi propunerea guvernului britanic de a introduce un sistem de etichetare a produselor cuprinzând informații despre amprenta de carbon, care să indice nivelul emisiilor de CO₂ rezultate din producție, transport și eventuala eliminare a unui produs; de asemenea, invită Comisia și statele membre să garanteze includerea costurilor de mediu în prețurile bunurilor și serviciilor, precum și afișarea acestor costuri separat de prețul de vânzare cu amănuntul al bunurilor și serviciilor respective, astfel cum se practică deja în cazul colectării deșeurilor de echipamente electrice și electronice;
5. recunoaște faptul că UE are o responsabilitate istorică în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect

de seră și conștientizează necesitatea unor schimbări considerabile în cadrul politicii comerciale a Uniunii, prin care să se încurajeze producția locală, ca mijloc de reducere a nevoii de transport; subliniază necesitatea unei cooperări tehnologice mai intense cu țările în curs de dezvoltare și emergente, în special China, Brazilia și India, pentru a le permite acestora să integreze protecția mediului în politicile lor; cu toate acestea, regretă faptul că mecanismele existente de transfer de tehnologie, cum ar fi MDC (mecanismul de dezvoltare curată), sunt insuficiente și, prin urmare, solicită intensificarea măsurilor de co-finanțare și de consolidare a capacităților;

6. reiterează necesitatea unei reduceri cu 30% a emisiilor de gaze cu efect de seră în UE până în 2020, independent de angajamentele țărilor terțe;
7. îndeamnă UE să dezvolte și să promoveze „industria favorabilă mediului” la nivel global; prin urmare, solicită Comisiei să inițieze dezbateri cu OMC privind posibilele măsuri de încurajare a producției și a exportului favorabile mediului; este convins că orice acord privind acest aspect va încuraja dezvoltarea tehnologiilor inovatoare și va stimula consumul durabil și nepoluant de energie;
8. recunoaște faptul că comerțul este un instrument important pentru transferul de tehnologie către țările în curs de dezvoltare; subliniază necesitatea reducerii obstacolelor din calea „comerțului ecologic”, înlăturând, spre exemplu, taxele pentru „produsele ecologice” la nivelul OMC, reformulând normele privind drepturile de proprietate intelectuală (DPI), facilitând intrarea pe piață a tehnologiei ecologice, ținând cont de aspectele climatice la acordarea garanțiilor pentru creditele la export și eliminând măsurile de stimulare și distorsionările pieței cu efecte perverse, precum subvenționarea combustibililor fosili;
9. solicită întreruperea sprijinului public acordat, prin intermediul agențiilor de credit pentru export și al băncilor publice de investiții, unor proiecte axate pe combustibili fosili, precum și depunerea de eforturi sporite în vederea intensificării transferului de tehnologii pentru utilizarea energiei regenerabile și utilizarea eficientă a energiei;
10. își exprimă îngrijorarea, în special, în ceea ce privește potențialul efect ecologic și social negativ al politicilor care încurajează utilizarea biocombustibililor și a biomasei în Europa; reiterează solicitarea sa anterioară privind obligativitatea certificării sociale și ecologice a biocombustibililor (sau a materiilor prime din care sunt obținuți aceștia), ca o condiție pentru utilizarea și conformitatea acestora cu obiectivele UE;
11. subliniază faptul că, atunci când este vorba despre provocarea comună pe care o reprezintă mediul la nivelul UE, cooperarea la nivel global și crearea de relații de încredere pe termen lung sunt instrumente mai eficiente decât măsurile unilaterale și punitive; consideră, totuși, o problemă faptul că unele țări acordă subvenții nejustificate industriei locale prin neparticiparea la eforturile globale de reducere a emisiilor; îndeamnă Consiliul și Comisia să utilizeze sistemul de soluționare a litigiilor al OMC pentru a face presiune asupra acestor țări; consideră, de asemenea, că instrumentele comerciale destinate să sancționeze țările care nu respectă aceste reguli - spre exemplu, ajustarea taxelor vamale - ar putea fi luate în considerare;
12. invită Consiliul și Comisia să se asigure că acordurile comerciale bilaterale ale UE și acordurile comerciale multilaterale din cadrul OMC sunt încheiate în conformitate cu dispozițiile Acordului de instituire a OMC, conform cărora comerțul internațional ar trebui să se desfășoare astfel încât să permită utilizarea optimă a resurselor mondiale, în conformitate cu obiectivul dezvoltării durabile, în vederea atât a protejării, cât și a conservării mediului;
13. invită, de asemenea, Consiliul și Comisia să se asigure că Organul de soluționare a litigiilor (OSL) acționează în conformitate cu articolul 20 din Acordurile GATT, care permite statelor membre să

adopte măsuri, inclusiv măsuri protecționiste, necesare pentru protejarea sănătății și vieții oamenilor, animalelor și plantelor sau care privesc conservarea resurselor naturale epuizabile;

14. insistă asupra faptului că trebuie respectate obligațiile prevăzute de acordurile multilaterale de mediu, precum Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite privind schimbările climatice sau Protocolul de la Kyoto, și că nu trebuie să se permită ca interpretarea strictă a normelor comerciale să împiedice sau să obstrucționeze realizarea obiectivelor stabilite în cadrul acestora;
15. solicită analize de impact aprofundate, realizate dintr-o perspectivă a mediului, a egalității între sexe și a dezvoltării durabile, ale consecințelor care decurg din acordurile comerciale multilaterale și bilaterale negociate între UE și țări terțe și îndeamnă Comisia să autorizeze acordarea unui sprijin clar pentru gestionarea schimbărilor climatice în cadrul tuturor ajutoarelor pentru comerț acordate, precum și în cadrul altor ajutoare de dezvoltare relevante;
16. recunoaște faptul că, în țările în curs de dezvoltare, comerțul conduce de prea multe ori la exploatarea excesivă a ecosistemelor, în special a pădurilor; îndeamnă țările industrializate să își asume responsabilitatea pentru despădurirea la scară largă cauzată de comerțul internațional; subliniază impactul semnificativ al despăduririi asupra climei și, prin urmare, avantajele economice pe termen lung și importanța de a păstra pădurile intacte; solicită eforturi serioase la nivel comunitar în vederea stabilirii unui mecanism de compensare pentru „prevenirea despăduririi” în cadrul negocierilor internaționale privind clima, alături de alte măsuri politice stricte de promovare a comerțului responsabil cu resurse naturale;
17. solicită Comisiei să evalueze impactul climatic al importurilor comunitare de soia și ulei de palmier, luând în considerare efectele acestora asupra despăduririi zonelor tropicale, și să adopte măsuri pentru a include în prețuri costul schimbărilor climatice;
18. observă că sectorul comerțului și cel al transportului sunt indisociabile; solicită să se ia în considerare toate mijloacele de transport, în special cele ale căror emisii au crescut semnificativ în ultimii ani, anume transportul maritim (ale cărui emisii de dioxid de carbon sunt considerate a fi de două ori mai mari decât cele ale transportului aerian și ar putea crește cu până la 75% în următorii 15-20 de ani); salută propunerea Comisiei de a include societățile de transport maritim în sistemul comunitar de comercializare a emisiilor (SCCE) și solicită ca această propunere să fie pusă în practică în cel mai scurt timp.

PROCEDURĂ

Titlu	Comerțul și schimbările climatice	
Numărul procedurii	2007/2003(INI)	
Comisia competentă în fond	INTA	
Aviz emis de către Data anunțului în plen	ENVI 18.1.2007	
Cooperare consolidată - data anunțului în plen		
Raportor pentru aviz: Data numirii	Jens Holm 27.2.2007	
Raportorul pentru aviz substituit		
Examinare în comisie	5.6.2007	17.7.2007
Data adoptării	17.7.2007	
Rezultatul votului final	+: 52	-: 1
		0: 1
Membri titulari prezenți la votul final	Margrete Auken, Liam Aylward, Pilar Ayuso, Irena Belohorská, Johannes Blokland, John Bowis, Frieda Brepoels, Hiltrud Breyer, Dorette Corbey, Chris Davies, Avril Doyle, Edite Estrela, Jill Evans, Anne Ferreira, Karl-Heinz Florenz, Alessandro Foglietta, Matthias Groote, Françoise Grossetête, Satu Hassi, Gyula Hegyi, Jens Holm, Marie Anne Isler Béguin, Caroline Jackson, Dan Jørgensen, Christa Kläß, Eija-Riitta Korhola, Urszula Krupa, Jules Maaten, Linda McAvan, Alexandru-Ioan Morțun, Roberto Musacchio, Riitta Myller, Péter Olajos, Miroslav Ouzký, Guido Sacconi, Amalia Sartori, Karin Scheele, Carl Schlyter, Bogusław Sonik, María Sornosa Martínez, Thomas Ulmer, Marcello Vernola, Anja Weisgerber, Åsa Westlund, Anders Wijkman	
Membri supleanți prezenți la votul final	Antonio De Blasio, Bairbre de Brún, Christofer Fjellner, Jiří Maštálka, Lambert van Nistelrooij, Renate Sommer, Andres Tarand	
Membri supleanți [articolul 178 alineatul (2)] prezenți la votul final	Albert Deß, Francesco Ferrari	
Observații (date disponibile într-o singură limbă)		

17.9.2007

AVIZ AL COMISIEI PENTRU INDUSTRIE, CERCETARE ȘI ENERGIE

destinat Comisiei pentru comerț internațional

privind comerțul și schimbările climatice
(2007/2003(INI))

Raportor pentru aviz: András Gyürk

SUGESTII

Comisia pentru industrie, cercetare și energie recomandă Comisiei pentru comerț internațional, competentă în fond, includerea următoarelor sugestii în propunerea de rezoluție ce urmează a fi adoptată:

1. subliniază că schimburile comerciale pot avea o contribuție semnificativă la dezvoltarea economică și prosperitatea populației, dar, în același timp, sectorul transporturilor (în principal transportul rutier), care permite realizarea schimburilor comerciale de mărfuri și materii prime, este responsabil pentru o treime din emisiile globale de gaze cu efect de seră; consideră absolut necesară instituirea de măsuri pentru încurajarea unui transfer modal spre mijloace de transport mai ecologice (precum transportul feroviar și cel maritim) și pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cauzate de transportul de mărfuri;
2. reamintește faptul că îndepărtarea obstacolelor administrative din calea comerțului, precum și măsurile de combatere a schimbărilor climatice pot fi realizate doar printr-o colaborare internațională de cea mai mare anvergură, ceea ce ar servi, de asemenea, intereselor fundamentale ale Uniunii Europene, care joacă un rol primordial în aceste două domenii, în vederea menținerii competitivității europene;
3. subliniază importanța cooperării dintre Europa și țările în curs de dezvoltare în domeniul tehnologic, în vederea aplicării de către acestea a unor măsuri pentru reducerea nivelurilor tot mai mari de CO₂; constată că, pentru favorizarea unei asemenea reduceri, sunt necesare investiții adecvate;
4. subliniază necesitatea eforturilor în vederea internalizării influențelor externe legate de comerț (cum ar fi consecințele dăunătoare pentru mediu), cu alte cuvinte transformarea acestora într-un indice de preț pe care piața să îl poată înțelege, precum și a promovării concurenței loiale prin aplicarea principiului „poluatorul plătește” (în special în domeniile traficului rutier și aerian), de preferință prin extinderea la nivel global a Sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră;

5. îngrijorat în privința efectelor negative, atât la nivel social, cât și asupra mediului înconjurător, ale producției și comercializării de combustibili de origine vegetală în lipsa unor norme eficace de protecție a mediului, solicită stabilirea unui sistem fiabil de certificare a durabilității în ceea ce privește producția și importul de biocombustibili și materii prime pentru rafinării, precum și evaluarea impactului pe care acestea îl au asupra climatului de-a lungul ciclului lor de viață, inclusiv eventuale schimbări în exploatarea terenurilor;
6. subliniază tensiunile pe care le creează schimbările climatice asupra rezervelor mondiale de apă dulce și necesitatea unor acorduri comerciale și de investiții în sectorul hidrologic, care să ia în considerare aceste tensiuni și să promoveze soluții inovatoare;
7. îndeamnă Comisia, în vederea realizării obiectivelor de la Lisabona, să susțină negocierile internaționale care au loc în domeniile comerțului și schimbării climatice, pentru îndepărtarea obstacolelor comerciale existente în calea tehnologiilor și serviciilor ecologice, având în vedere că, datorită întreprinderilor europene eficiente și inovatoare din punct de vedere tehnologic, UE ar trebui să reprezinte un lider de piață în exportul mondial de bunuri și servicii de mediu (EGS), iar Galileo și Sistemul global de monitorizare a mediului înconjurător și a securității (GMES) ar putea fi utilizate pentru controlarea emisiilor de CO₂;
8. constată că transferul de eficiență energetică și de alte tehnologii nepoluante dinspre Uniunea Europeană spre țările în curs de dezvoltare joacă un rol esențial în disocierea dezvoltării economice de emisiile de gaze cu efect de seră;
9. solicită ca ajutoarele acordate transportului să fie calculate ținând seama de impactul pe care îl au diferitele modalități de transport asupra mediului și să se ia în considerare utilizarea de instrumente comerciale compatibile cu piața (precum etichetarea și standardele), care promovează protejarea climei;
10. observă că sectorul comerțului și cel al transportului sunt indisociabile; îndeamnă să se ia în considerare toate mijloacele de transport și, în special, cele ale căror emisii au crescut considerabil în ultimii ani, mai precis transportul maritim, care generează o cantitate dublă de emisii față de sectorul aviației; salută propunerea Comisiei de a include transportul maritim în Sistemul UE de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră;
11. consideră că, nefiind cunoscut costul real al transportului rutier în ceea ce privește emisiile de dioxid de carbon, în special în cazul alimentelor și al altor produse de consum zilnic, programele de sprijin pentru promovarea producției durabile la nivel local ar trebui acceptate și promovate pentru a descuraja transportul excesiv de alimente pe căile rutiere; recomandă, de asemenea, introducerea unor standarde de etichetare privind clima, cu scopul de a informa consumatorii referitor la amprenta ecologică a produselor;
12. subliniază faptul că, în conformitate cu principiul liberului schimb, sistemul de comercializare a cotelor de emisie (piața drepturilor de emisie) în domeniul legislației mediului poate îmbunătăți substanțial eficiența măsurilor de prevenire a poluării;
13. constată că UE se numără deja printre liderii mondiali în ceea ce privește tehnologiile energetice alternative, ca de exemplu panourile solare și turbinele eoliene, și solicită un angajament deplin față de tehnologiile ecologice prin introducerea de către statele membre a unor taxe vamale de 0% pentru tehnologiile ecologice și pentru echipamentele care permit economisirea energiei;
14. consideră necesară revizuirea acordurilor comerciale internaționale pentru a asigura compatibilitatea și contribuția acestora la obiectivele politicii privind clima, incluzând, printre altele, eliminarea barierelor din calea transferului de tehnologii cu emisii scăzute de carbon și

introducerea, după 2012, a unor obligații în materie de emisii de carbon pentru țările care nu au aderat la Protocolul de la Kyoto sau la alte acorduri globale privind clima;

15. consideră că normele OMC nu ar trebui să împiedice statele membre să încurajeze continuarea eforturilor de dezvoltare a unor tehnologii cu consum redus de energie insistând asupra neutralității tehnologice, care ar putea submina măsurile de stimulare a dezvoltării tehnologiilor de utilizare a energiilor regenerabile.

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	13.9.2007
Rezultatul votului final	+: 41 -: 0:
Membri titulari prezenți la votul final	Šarūnas Birutis, Jan Březina, Philippe Busquin, Jorgo Chatzimarkakis, Giles Chichester, Den Dover, Nicole Fontaine, Adam Gierek, Norbert Glante, András Gyürk, Erna Hennicot-Schoepges, Ján Hudacký, Romana Jordan Cizelj, Romano Maria La Russa, Eluned Morgan, Angelika Niebler, Reino Paasilinna, Atanas Papanizov, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Miloslav Ransdorf, Herbert Reul, Mechtild Rothe, Paul Rübig, Andres Tarand, Britta Thomsen, Radu Țirle, Alejo Vidal-Quadras, Dominique Vlasto
Membri supleanți prezenți la votul final	Alexander Alvaro, Ivo Belet, Danutė Budreikaitė, Joan Calabuig Rull, Neena Gill, Françoise Grossetête, Satu Hassi, Edit Herczog, Vittorio Prodi, Bernhard Rapkay, Esko Seppänen, Dirk Sterckx, Vladimir Urutchev
Membri supleanți [articolul 178 alineatul (2)] prezenți la votul final	Sepp Kusstatscher, Thomas Mann, Hans-Peter Mayer, Luisa Fernanda Rudi Ubeda

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	9.10.2007
Rezultatul votului final	+: 25 -: 2 0: 1
Membri titulari prezenți la votul final	Kader Arif, Carlos Carnero González, Daniel Caspary, Françoise Castex, Christofer Fjellner, Glyn Ford, Béla Glattfelder, Ignasi Guardans Cambó, Eduard Raul Hellvig, Jacky Henin, Sajjad Karim, Alain Lipietz, Caroline Lucas, Marusya Ivanova Lyubcheva, Erika Mann, Helmuth Markov, David Martin, Vural Öger, Georgios Papastamkos, Robert Sturdy, Daniel Varela Suanzes-Carpegna, Zbigniew Zaleski
Membri supleanți prezenți la votul final	Jean-Pierre Audy, Vasco Graça Moura, Eugenijus Maldeikis, Zuzana Roithová
Membri supleanți [articolul 178 alineatul (2)] prezenți la votul final	Cristian Silviu Bușoi, Jean Louis Cottigny